

Sygnatura akt IV Ka 713/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Mariusz Górski (spr.)
Sędziowie :	SSO Agnieszka Połyniak SSO Waldemar Majka
Protokolant :	Marta Synowiec

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 5 listopada 2014 roku

sprawy **A. K.**

syna K. i R. z domu K.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

i **P. B.**

syna M. i I. z domu B.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 1 lipca 2014 roku, sygnatura akt III K 674/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku A. K. i P. B. a na podstawie art. 435 kpk także wobec R. P. w ten sposób, że:

1) przyjmuje iż oskarżeni przypisanych im czynów a opisanych w punktach II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX i X jego części wstępnej dokonali ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, a tym samym za podstawę skazania oskarżonego A. K. we wskazanej wyżej części przyjmuje art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk zaś co do P. B. i R. P. art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, a nadto za podstawę wymiaru kar pozbawienia wolności orzeczonych względem oskarżonych zaskarżonym wyrokiem przyjmuje art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk oraz co do A. K. także art. 64 § 1 kk;

- 2) za podstawę wymiaru kary łącznej wobec A. K. przyjmuje art. 85 kk w miejsce art. 91 § 2 kk;
- 3) za podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności co do P. B. przyjmuje art. 69 § 1 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk zaś co do R. P. art. 69 § 1 kk oraz art. 70 § 2 kk;
- 4) za podstawę oddania P. B. pod dozór kuratora sądowego przyjmuje wyłącznie art. 73 § 1 kk, zaś co do R. P. art. 73 § 2 kk;
- II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;
- III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ź. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
- IV. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.
- Sygn. akt IV Ka 713/14

UZASADNIENIE

A. K. oskarżony został o to, że:

I. w dniu 4 lutego 2012 roku w W., woj. (...), dokonał zniszczenia mienia przez kopnięcie w drzwi wejściowe prowadzące do kantyny pracowniczej powodując w nich wgniecenie, czym spowodował straty w kwocie 618 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w K., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 1 lipca 2010 roku o sygn. akt II K 725/09 za czyny: z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 193 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i z art. 278 § 1 k.k. na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 7 listopada 2009 roku do dnia 26 stycznia 2011 roku, przy zaliczeniu na poczet kary okresów: od dnia 22 lipca 2004 roku do dnia 22 lipca 2004 roku i od dnia 23 lipca 2004 roku do dnia 23 lipca 2004 roku,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 9 marca 2012 roku w W., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. i R. P., zabrał w celu przywłaszczenia cztery kurtki ortalionowe firmy (...) powodując straty w wysokości 536 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 1 lipca 2010 roku o sygn. akt II K 725/09 za czyny: z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 193 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i z art. 278 § 1 k.k. na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 7 listopada 2009 roku do dnia 26 stycznia 2011 roku, przy zaliczeniu na poczet kary okresów: od dnia 22 lipca 2004 roku do dnia 22 lipca 2004 roku i od dnia 23 lipca 2004 roku do dnia 23 lipca 2004 roku, **tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.**

III. w dniu 9 marca 2012 roku w W., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. i R. P., zabrał w celu przywłaszczenia dresy firmy (...), dresy firmy (...), kurtkę firmy (...) oraz kurkę firmy (...) powodując straty w wysokości 1.450 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 1 lipca 2010 roku o sygn. akt II K 725/09 za czyny: z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 193 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i z art. 278 § 1 k.k. na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 7 listopada 2009 roku do dnia 26 stycznia 2011 roku, przy zaliczeniu na poczet kary okresów: od dnia 22 lipca 2004 roku do dnia 22 lipca 2004 roku i od dnia 23 lipca 2004 roku do dnia 23 lipca 2004 roku,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w dniu 9 marca 2012 roku w W., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. i R. P., zabrał w celu przywłaszczenia trzy bluzy narciarskie marki C. powodując straty w wysokości 597 złotych na szkodę (...) LTD Sp. z o.o. z siedzibą w W., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 1 lipca 2010 roku o sygn. akt II K 725/09 za czyny: z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 193 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i z art. 278 § 1 k.k. na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 7 listopada 2009 roku do dnia 26 stycznia 2011 roku, przy zaliczeniu na poczet kary okresów: od dnia 22 lipca 2004 roku do dnia 22 lipca 2004 roku i od dnia 23 lipca 2004 roku do dnia 23 lipca 2004 roku,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Z kolei **P. B.** oskarżony został o to, że:

V. w dniu 9 marca 2012 roku w W., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. i R. P., zabrał w celu przywłaszczenia cztery kurtki ortalionowe firmy (...) powodując straty w wysokości 536 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

VI. w dniu 9 marca 2012 roku w W., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. i R. P., zabrał w celu przywłaszczenia dresy firmy (...), dresy firmy (...), kurtkę firmy (...) oraz kurkę firmy (...) powodując straty w wysokości 1.450 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., **tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.**

VII. w dniu 9 marca 2012 roku w W., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. i R. P., zabrał w celu przywłaszczenia trzy bluzy narciarskie marki C. powodując straty w wysokości 597 złotych na szkodę (...) LTD Sp. z o.o. z siedzibą w W.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Nadto **R. P.** oskarżony został o to, że:

VIII. w dniu 9 marca 2012 roku w W., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. i P. B., zabrał w celu przywłaszczenia cztery kurtki ortalionowe firmy (...) powodując straty w wysokości 536 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., **tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.**

IX. w dniu 9 marca 2012 roku w W., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. i P. B., zabrał w celu przywłaszczenia dresy firmy (...), dresy firmy (...), kurtkę firmy (...) oraz kurkę firmy (...) powodując straty w wysokości 1.450 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

X. w dniu 9 marca 2012 roku w W., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. i P. B., zabrał w celu przywłaszczenia trzy bluzy narciarskie marki C. powodując straty w wysokości 597 złotych na szkodę (...) LTD Sp. z o.o. z siedzibą w W.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Zaskarżonym wyrokiem A. K. uznany został za winnego tego, że w dniu 4 lutego 2012 roku w W., woj. (...), dokonał zniszczenia mienia przez kopnięcie w drzwi wejściowe prowadzące do kantyny pracowniczej powodując w nich wgniecenie, czym spowodował straty w kwocie 618 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w K., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 23 lutego 2005 roku o sygn. akt X K 1817/04 za czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

za czyny z art. 193 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i za czyn z art. 190 § 1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, gdzie orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 20 stycznia 2006 r. sygn. akt II K 1269/05 za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, gdzie orzeczono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to wyroki objęte zostały wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 01 lipca 2010 r. sygn. akt II K 725/09, gdzie orzeczono karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 7 listopada 2009 roku do dnia 26 stycznia 2011 roku, przy zaliczeniu na poczet kary okresów: od dnia 22 lipca 2004 roku do dnia 22 lipca 2004 roku i od dnia 23 lipca 2004 roku do dnia 23 lipca 2004 roku, to jest występku z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wymierza wymierzono oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Tenże oskarżony uznany został za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. II, III, IV części wstępnej wyroku i po przyjęciu, że dopuścił się ich w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 23 lutego 2005 roku o sygn. akt X K 1817/04 za czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyny z art. 193 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i za czyn z art. 190 § 1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, gdzie orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 20 stycznia 2006 r. sygn. akt II K 1269/05 za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, gdzie orzeczono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to wyroki objęte zostały wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 01 lipca 2010 r. sygn. akt II K 725/09, gdzie orzeczono karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 7 listopada 2009 roku do dnia 26 stycznia 2011 roku, przy zaliczeniu na poczet kary okresów: od dnia 22 lipca 2004 roku do dnia 22 lipca 2004 roku i od dnia 23 lipca 2004 roku do dnia 23 lipca 2004 roku to jest występku z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz przyjmując, iż czyny te popełnił w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i za czyny te na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto w oparciu o art. 91 § 2 kk wymierzono oskarżonemu A. K. karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Z kolei P. B. uznany został za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. V, VI i VII części wstępnej i po przyjęciu, że popełnione one zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk – na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 2 kk wymierzono oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Poza tym R. P. uznany został za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. VIII, IX i X opisanych w części wstępnej wyroku, a po przyjęciu, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk – na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzono oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Zważywszy na treść art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 71 § 1pkt 1 i § 2 kk zawieszono warunkowo P. B. i R. P. wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności na okres lat 3, oddając przy tym oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora sądowego (art. 73 § 1 i § 2 kk).

Z kolei na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązano P. B. i R. P. do naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy oskarżonych P. B. oraz A. K..

Pierwszy ze skarżących zarzucił wyrokowi:

1. obrazę prawa procesowego, a w szczególności:

- art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości w sprawie, w szczególności odmienne prezentowanych wersji zdarzenia przez oskarżonego A. K. i pozostałych współoskarżonych w sprawie, w tym P. B. na niekorzyść oskarżonego;

- art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk polegającą na przekroczeniu granic zasady swobodnej oceny dowodów w zakresie nadania waloru wiarygodności niekonsekwentnym oraz niespójnym wyjaśnieniom oskarżonego A. K. i następnie uznania na tej podstawie winy i współsprawstwa oskarżonego P. B. w zakresie zarzucanych mu czynów, nadto niewskazania dlaczego Sąd Rejonowy nie oparł się na dowodach przeciwnych w powyższym zakresie, a ponadto wydaniu wyroku jedynie w oparciu o część ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego, odmawiając nadania waloru wiarygodności spójnym oraz logicznym wyjaśnieniom pozostałych współoskarżonych w sprawie;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony P. B. swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 278 § 1 kk, a ponadto działał wspólnie i w promieniu z osobami współoskarżonymi, gdy w rzeczywistości przeczy temu całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności brak jest jakiegokolwiek możliwości ustalenia pochodzenia rzekomo skradzionego asortymentu z poszczególnych sklepów, zgodnie z zeznaniami pracowników.

Tym samym apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Drugi ze skarżących zarzucił orzeczeniu rażąca niewspółmierność kary i tym samym wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

Wbrew Twierdzeniom skarżących Sąd I instancji po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dokonał jedynie trafnej oceny dowodów, a stanowisko swe precyzyjnie i przekonująco uzasadnił.

W tej sytuacji skoro Sąd Okręgowy zgadza się z tezami Sądu Rejonowego zbędną wydaje się ponowna analiza faktów, gdyż byłoby to jedynie powtarzaniem trafnych, podniesionych wcześniej argumentów.

W konsekwencji odnosząc się jedynie do szczegółowych zarzutów apelacji należy stwierdzić, że:

1) Ad. apelacji obrońcy P. B.

Nie jest prawdą jakoby Sąd I instancji naruszył zasadę wyrażoną w art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Przeciwnie – Sąd Rejonowy w sposób należyty ocenił zgromadzone dowody i przypisał oskarżonemu popełnienie tylko tego czego się faktycznie dopuścił, a co było oczywiste i jednoznacznie wynikające ze zgromadzonego materiału dowodowego.

W szczególności nie sposób przyjąć, by wyjaśnienia współoskarżonego były niespójne czy niekonsekwentne. Sprawca ten słuchany wielokrotnie tak w postępowaniu przygotowawczym a następnie jurysdykcyjnym opisał w sposób nie budzący wątpliwości przestępczy proceder, wskazując na role jaką odgrywali w nim poszczególni sprawcy i przy tym, nie starał się choć w najmniejszym stopniu bagatelizować swoich działań.

Znamiennym jest także, że obrońca P. B., stwierdza jakoby sąd nie oparł się na dowodach przeciwnych wyjaśnieniom A. K., nie zauważając przy tym, że takich dowodów w zasadzie brak. Nie mogą być uznane za takie zwłaszcza wyjaśnienia P. B. i R. P., skoro ci przez cały tok postępowania ograniczyli się praktycznie do negowania swojego sprawstwa i zawinięcia odmawiając przy tym dalszych wyjaśnień (co było oczywiście ich prawem). Dlatego też twierdzenie obrońcy jakoby wyjaśnienia współoskarżonych A. K. były spójne oraz logiczne jawi się jako ich ewidentna nadinterpretacja.

Nie sposób także zgodzić się z twierdzeniem jakoby celem działania P. B. nie była kradzież, lecz pomoc R. P. przy zakupie rzeczy. Takiemu przyjęciu sprzeciwiają się zwłaszcza wiarygodne wyjaśnienia A. K., potwierdzone w pełni zapisami z monitoringu, które w kontekście całej sprawy nie mogą być traktowane w sposób taki jak chciałby tego skarżący. Nie sposób zbagatelizować i tego, że w czasie przeszukania u P. B. odnaleziono torbę wyłożoną wewnątrz aluminium, czyli taką jaka służyła A. K. do wynoszenia odzieży przez bramki w sklepach.

Nie jest również prawdą, że z materiału dowodowego nie sposób ustalić jakie towary zostałyby zabrane z poszczególnych sklepów w galerii (...) w W.. To wynika jednoznacznie z wyjaśnień A. K., które potwierdzone zostały nadto choćby zeznaniami pracownicy (...) M. N. jak i sprzedającej w C. A. K. (1). Nie można zapomnieć także o tym, że Sąd I instancji przypisał (jak już zaznaczono) sprawcom dokonanie kradzieży tylko tego co było niewątpliwe. Podobnie postąpił prokurator redagując akt oskarżenia – choć niewątpliwym jest, że oskarżeni swoją przestępczą działalność prowadzili także na terenie innych (...) sklepów.

Z kolei właśnie z dużą ostrożnością podszedł Sąd I instancji do wyjaśnień A. K. dotyczących udziału w procederze świadka M. D., choć jak się wydaje nie był on osobą, która nie miała jakiegokolwiek związku z kradzieżami dokonywanymi przez oskarżonych. Pomijając już nawet wyjaśnienia samego A. K. należy zwrócić uwagę na zeznania M. D., który stwierdził, że nie zna nikogo z oskarżonych w przedmiotowej sprawie, co pozostaje w istotnej rozbieżności z informacją z Komendy Wojewódzkiej Policji we W. k. 446-448, z której wynika, że Zespół (...) we W. badał bilingi abonenta M. D. oraz matki R. P. – A. P. i nie można mieć wątpliwości, że numer telefonu jakim dysponował M. D. od 11 maja 2012 roku (...) został przejęty właśnie od A. P., która posługiwała się tym numerem wcześniej, bo od 28 lutego 2012 roku. Tym samym trudno przyjąć, że zaistniał aż tak wielki zbieg okoliczności, że całkowicie postronny M. D. przejął numer telefonu matki jednego z oskarżonych, o której istnieniu (czy też jej syna) nie miał pojęcia.

Mając na uwadze już tylko powyższe apelację obrońcy P. B. uznać należy za oczywiście chybioną.

2) Ad. Apelacji obrońcy oskarżonego A. K.

Prawdą jest, że to ujęty niemal na „gorącym uczynku” A. K. złożył obszerne, spójne i konsekwentne wyjaśnienia opisując tak swój udział w procederze jak i też oskarżonych.

Okoliczność ta znalazła jednoznaczne odbicie w wymiarze kary jaka wymierzono temu sprawcy, która jest znacznie łagodniejsza o kary wymierzonej współoskarżonym mimo, że odpowiadał on nadto za czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Nie sposób natomiast zgodzić się z obrońcą, iż wobec A. K. należało zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, zwłaszcza, że można by to uczynić (i to w sposób znacznie rozszerzający wykładnię art. 60 § 3 kk) jedynie co do kradzieży dokonanych w Galerii (...), nie zaś odnośnie zniszczenia mienia. Mając jednak na uwadze, że swoista współpraca tego oskarżonego z organami ścigania spowodowana została przede wszystkim tym, że został on zatrzymany bezpośrednio po kradzieżach i nie miał praktycznie innego rozsądnego wyjścia niż złożenie szczerych wyjaśnień – żądanie obrońcy w omawianym zakresie należy uznać za niezasadne – i dlatego apelacji skarżącego nie uwzględniono.

Niezależnie od granic apelacji Sąd Okręgowy „z urzędu” dokonał zmian w zaskarżonym wyroku, które w żaden sposób nie pogorszyły sytuacji oskarżonych, a wręcz przeciwnie doprowadziły do łagodniejszej kwalifikacji prawnej przypisanych im przestępstw, a to w zw. z art. 12 kk w miejsce art. 91 § 1 kk (nadzwyczajne obostrzenie kary). Ta właśnie zmiana podyktowana została jednoznaczными ustaleniami Sądu I instancji, który trafnie przyjął, że oskarżeni uzgodnili, iż dokonają kradzieży odzieży w Galerii (...) w W.. Tym samym skoro mieli niewątpliwie tzw. z góry powzięty zamiar, a kradzieży dokonali w krótkich odstępach czasu (jeden dzień) to niewątpliwie działali w ramach czynu ciągłego nie zaś ciągu przestępstw.

Z kolei zmiany dotyczące stosowania art. 70 § 1 pkt 1 kk i art. 70 § 2 kk a także art. 73 § 1 i § 2 kk podyktowane były koniecznością rozgraniczenia podstaw prawnych dla warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności oraz orzeczenia dozoru kuratora, co do sprawcy młodocianego jakim jest R. P. oraz dorosłego P. B..

Powyższych zmian dokonano w oparciu o art. 435 kpk także odnośnie oskarżonego R. P., który nie wniósł apelacji, bowiem konieczność takiej decyzji wynikała właśnie z treści wskazanego wyżej przepisu.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w wyroku.

Jedynie na marginesie należy zauważyć, że pismo przedłożone przez P. B. na rozprawie odwoławczej, a którego autorem miały być R. P. (k.871) nie może być uznane w żaden sposób za apelację albowiem pomijając fakt, że sporządzone zostało dopiero 14 października 2014 roku, nie wiadomo czego faktycznie dotyczy, gdyż nie wskazano ani Sądu do którego jest zaadresowane, ani sygnatury akt, ani daty wydania kwestionowanego orzeczenia. Nie można mieć także pewności, że faktycznie podpisał je przebywający obecnie za granicą R. P..

Z tego powodu Sąd ograniczył się w omawianym zakresie wyłącznie do dołączenia „owego dokumentu” do akt sprawy.